

Åge Grønning

Sannheten

Hjelp!

Med lun humor trekker forfatteren oss med i situasjoner som får leseren til å eksplodere i latter. For undertegnede, som har vokst opp som et Jehovas vitne og som har mange års erfaring bak trossamfunnets glansfylte fasade, er romanen lett gjenkjennelig. Den er velskrevet. En absolutt innertier.

Roar Henriksen

Utgiver:	E-forlag, 2010
	Første gang utgitt (trykket versjon) 2008
Omslagsbilde:	Åge Grønning
ISBN:	978-82-997486-3-6 (Trykket versjon)
	978-82-93057-03-1
Skrift:	Sabon Roman
Layout:	Print Konsult, Andebu
Copyright:	Erlend Larsen

Papirversjon av boken kan kjøpes i bokhandelen eller hos www.e-forlag.no. Merk bestillingen "e-bok", og få den til lavere pris.

Innhold

Forord.....	side 5
En forenklet forklaring til ord og uttrykk i boken.....	side 8
Kapittel 1. Lillevik menighet.....	side 15
Kapittel 2. Frustrasjoner i Lillevik menighet	side 25
Kapittel 3. Innbyrdes kjærlighet	side 53
Kapittel 4. Vintreets frukt.....	side 79
Kapittel 5. Betraktninger i en spesialpioners hverdag	side 99
Kapittel 6. Vi er forberedt på Satans listige angrep	side 119
Kapittel 7. Hvordan jeg overvant tvilen	side 137
Etterord	side 179

Forord

Bevegelsen Jehovas vitner har i de senere år vært gjenstand for oppmerksomhet i aviser og bøker. Temaet har oftest vært deres særegne trossystem. Trossystemet er bygget opp omkring endetidsforståelsen. Enden eller Harmageddon, Guds krig, er meget nær. Kun de som har gjort seg fortjent til det vil få overleve. De som overlever får en belønning som består i evig liv her på jorden, som fullkomne mennesker i all evighet. De skal forskjønne jorden og gjøre den til et paradys. En liten "levning" blant dem har håp om å komme til himmelen. De er en del av de 144000, som også utgjør "Den lille hjord", som er kjøpt fra jorden og skal regjere med Jesus Kristus i tusenårsriket. I dag er det ca 8000 Jehovas vitner på verdensbasis som har dette himmelske håp. Bokens hovedperson, Arve Rike, er blant dem.

Det viktigste for et Jehovas vitne er å være trofast. Trofast mot organisasjonen som utgir bladene Vaktårnet og Våkn Opp. Overgir man seg helt i Vaktårnets varetekt og lar organisasjonen styre ens liv, er det duket for ytre og indre konflikter.

En menneskerett er å kunne tenke fritt, stille spørsmål og ha evnen til å undre seg. Denne menneskerettigheten blir tatt fra deg hvis du velger å bli et Jehovas vitne. Du risikerer å bli utstøtt av fellesskapet hvis du stiller spørsmål som er kritiske til læren og nekter å godta gjeldende forståelse.

Forståelsen blir omtalt som "sannheten". Du kan da velge, enten å gå på kompromiss med din frie tenkeevne og samvittighet og forbli i fellesskapet, eller følge din overbevisning og bli utstøtt. Denne type samvittighetskrise er i mindretall blant Jehovas vitner. De fleste føler seg trygge og beskyttet i sitt åndelige hjem, eller "det åndelige paradys" som det blir kalt. De føler ingen trang til unødig å bekymre seg for detaljer som lærespørsmål. Det viktigste for dem er å tjene Gud ved å tjene organisasjonen. Det gir livet den rette mening og dimensjon, og de har noe å se fram til; Paradiset.

Det er ingen tvil om at Jehovas vitner fyller et behov hos mange søkende mennesker - et behov som gir livet en mening og et sosial fellesskap med likesinnede. Et Jehovas vitnes trossystem bør respekteres

på linje med andre trossystemer. Deres sannhet er like mye verd for dem, som din sannhet er for deg.

Undertegnede er oppvokst i dette trossystemet, men valgte å forlate det i 1989. Min samvittighet ble på et tidspunkt viktigere å følge enn bevegelsens doktriner. Meningen med denne bok er ikke å ta et oppgjør med lærespørsmål, men å fokusere på hvor vanskelig balansegangen kan være mellom rett-troenhet og en personlig åndelig utvikling. Min konklusjon er at åndelighet har dårlige vekstvilkår i denne type bevegelser.

Bokens hovedperson heter Arve Rike. Han er oppvokst i "sannheten" og har et brennende ønske om å tjene Gud. Figuren Arve Rike er en fiktiv person, men kunne like gjerne ha fungert i en hvilken som helst menighet av Jehovas vitner. Han er ekstremt nidkjær og tar sin oppgave alvorlig. Han er kjent innad i bevegelsen som en streng menighetsrefser med en skarp tunge. Likevel blir han sett på som en original. Arve Rike tilhører "levningen", det vil si at han er en av de få som har et himmelsk håp. Han er til tider meget humoristisk med et snev av snill sarkasme.

Arve Rike vet at tiden er kort, derfor er han ekstra bekymret for menighetens åndelige nivå. Han ønsker en nivåheving, men det er vanskelig å gjennomføre ettersom han bare er menighetstjener. Av en eller annen grunn blir han ikke utnevnt til hyrde i menigheten som eldste. Dette irriterer ham kraftig. Selv mener han at han er overkvalifisert ettersom han er spesialpioner og tilhører "levningen". Han peker på skjevhetene, men de eldste i menigheten neglisjerer ham. Han viser til eksempler blant menighetens medlemmer, som kunne vært unngått, hvis han bare hadde hatt mer myndighet som eldste, selvfølgelig. Han er bedrøvet over utviklingen de senere år og ønsker å gjøre noe med det. Derfor skriver han denne boken, som blant annet inneholder en del personskildringer i Lillevik menighet som viser en negativ utvikling. De eldste i menigheten må ta sin del av skylden, mener han. Han håper Det styrende råd i Brooklyn leser boken og kommer til forståelse for hans dilemma. Hans ærlighet får ham til å trekke fram sine innerste tanker og sin personlige kamp for å bevare sin tro.

De fleste beretningene i denne boken er inspirert av faktiske hendelser. Alle navn er fiktive, unntatt dem som har figurert i dagspressen. Persongalleriet er hentet fra hele landet og samlet i en oppdiktet menighet: Lillevik.

Hvis du som leser denne boken sitter igjen med en kvelende og depressiv følelse, ser jeg på det som et sunnhetstegn. Din tanke søker da frihet og selvstendighet.

Ettersom det brukes mange interne uttrykk, er det lurt å bli litt kjent med hva uttrykkene betyr. Du finner dem under ”En forenklet forklaring til ord og uttrykk i boken”.

Åge Grønning
aagroenn@online.no

Hamar, 2008

”... Det er ikke nødvendig å utføre mirakler for å bli et spirituelt menneske. I samme øyeblikk vårt hjerte er i stand til å besvare et hvert spørsmål, som oppstår i det, er man allerede på veien... Et menneske, som anvender hele sitt liv til å dømme andre, selv om det skjer på den mest intelligente måten, blir tåpeligere og tåpeligere for hvert skritt han tar, og til sist vil han bli fullstendig sløv. Det mennesket, som derimot setter seg selv på prøve, studerer og iakttar seg selv, sin holdning, sitt syn på livet, som veier og måler sine tanker, sin tale og sin handling, dette mennesket har lært selvdisciplin, og det er dette mennesket, som er i stand til å forstå sine medmennesker.”

INAYAT KHAN

En forenklet forklaring til ord og uttrykk i boken

BABYLONER

En fellesbetegnelse på alle mennesker som ikke er Jehovas vitner. Det er også for dem synonymt med avgudsdyrkere.

BABYLON DEN STORE

All religiøs bevegelse i verden. Er ledet av Satan. Jehovas vitner er ikke medregnet, selvfølgelig.

BETEL

Jehovas vitners administrasjonssentre verden over kalles Betel-hjem (Betel betyr "Guds hus"), og personer som omtales som Betel-familien bor der og tar hånd om arbeidet der. Hovedkontoret er i Brooklyn, New York, og det er avdelingskontorer i 114 land over hele verden. Avdelingskontoret i Norge ligger i Ytre Enebakk. Hovedkontoret og alle avdelingskontorene er åpne for besøk for offentligheten.

BOKSTUDIET

Betegnelsen blir brukt om det møtet som holdes i private hjem, torsdag kl. 19.00 til kl.20.00.

BROOKLYN

Brooklyn, New York, er Jehovas vitners hovedkontor. Der befinner ledelsen seg. Brooklyn blir ofte nevnt blant Jehovas vitner som et synonym på ledelsen.

DE 144000

Jehovas vitner tror at Guds rike er en himmelsk regjering som består av Jesus Kristus og 144000 utvalgte blant de sanne troende på jorden. Disse 144000 vil få et liv i himmelen og skal regjere med Kristus over den nye jord. Alle andre (Jehovas vitner) ser frem til å leve på jorden i et paradisi som Guds undersåtter i all evighet.

DAN SYDLIK

Var medlem av det styrende råd i Brooklyn. Døde 18. april, 2006.

DAGSTEKSTEN

Jehovas vitner har en bok med bibeltekster for hele året. Boken kommenterer også den riktige forståelse av dagens tekst.

DEN NYE ORDNING

Det samme som Paradiset, tusenårsriket som stadig er like rundt hjørnet.

DEN TRO OG KLOKE TJENER

Jehovas vitners forståelse er at dette uttrykk betegner ledelsen i Brooklyn. Ledelsen består av ca. 15 eldre menn som har det himmelske håp felles. De forvalter ansvaret med å dele ut åndelig føde (læren). Den tro og kloke tjener tilhører de 144000.

DEN LILLE HJORD

Det samme som de 144000. Jehovas vitner som tilhører den himmelske klasse. Det er få av dem i live i dag, ca. 8000.

DEN STORE SKARE

Jehovas vitner som har et jordisk håp som vil komme til å overleve Harmageddon og leve på jorden i all evighet.

DEN STORE TRENGSEL

Innledningen til Harmageddon. Infrastrukturen i alle verdens byer bryter sammen. Det oppstår anarki, forvirring og sterk angst og redsel. Folk begynner å drepe hverandre.

DEN ÅNDELIGE OPPSTANDELSE

Tidspunktet da himmelfarten begynte for apostlene og de første kristne. Innbefatter også ”sanne kristne” med en rett hjertetilstand, men kun 144000. Inntil 1918 hadde de alle sammen sovet i graven. De ble vekket i 1878, men det var falsk alarm. Ny forståelse eller ny sannhet kunne fortelle at det riktige tidspunkt og oppvåkning, var i 1918.

DET ÅNDELIGE PARADIS

Jehovas vitners interne virksomhet og sosiale omgang.

DET DØMMENDE UTVALG

Består av tre eldste. De tar stilling til om et medlem har brutt de Bibelske prinsipper, eller er på kollisjonskurs med Vaktårnets oppgraderte sannheter. Hvis så er tilfelle har de myndighet til å utstøte overtrederen, dersom han eller hun ikke viser sterk anger i en viss periode.

DET STYRENDE RÅD

Ca. 15 eldre menn i Brooklyn. De bestemmer ved håndsopprekning hva som til enhver tid er gjeldende sannhet. Det kreves 2/3 flertall å få gjennomført en ny sannhet.

ELDSTE

Tilsynsmenn i menigheten med ansvar og myndighet. Skal se til at medlemmene får den rette undervisning. De gir oppmuntring, hjelp og veiledning i alle livets spørsmål. De nyter stor respekt. Kun eldste blir betrodd viktige stillinger, som presiderende, skoletilsynsmann, felttilsynsmann og sekretær.

FRAMMØTER

Jehovas vitner møtes flere ganger i uken i sitt nærmiljø. Gjerne ved et kjøpesenter. Her fortelles det hvor forkynnerne skal gå på husbesøk.

GAMMEL SANNHET

Gammel forståelse med sannhets-status. Senere er den blitt vraket til fordel for en (kanskje) helt ny forståelse. (Ny sannhet).

GUDS HELLIGE ÅND

Jehovas vitner mener ”den hellige ånd” er en virksom kraft hos Gud. Ikke en del av en treenighet. Derfor skrives ”den hellige ånd” med små bokstaver.

FELTET, FELTTJENESTE

Det område som forkynnervirksomheten foregår i. Fra hus til hus, fra båt til båt, eller på gaten osv. Felttjeneste er all forkynnelse av læren som blir rapportert.

FRAFALNE

Ex. Jehovas vitner som har forlatt bevegelsen eller blitt utstøtt på grunn av sine divergerende meninger i lærespørsmål. Det er mennesker som skal hates med et fullkomment hat.

GENERASJONEN

Den generasjonen som opplevde 1914, skulle ikke dø ut før Harmageddon kom.

HARMAGEDDON

Tidspunktet da Gud tar det endelige oppgjør med sine motstandere, som er det samme som motstandere av Jehovas vitner. Det er den endelige løsning. Alle syndere blir drept. Gud tar i bruk naturkreftene. Han påfører også dødelig sykdom som pest, antistoff o.l. Hele den nåværende verdensordning blir tilintetgjort. Foruten Jehovas vitner vil noen få med "den rette hjertetilstand" overleve. En utbredt oppfatning blant vitnene.

JESABEL

Jesabel regnes for å ha vært en «gudsforfølger» (av jødenes Gud) og hadde den semittiske guden Baal som sin gud. Jesabel var ivrig etter å omvende jødene til avgudsdyrkelse av Baal. Hun drepte deretter mange av de jødiske profetene hun kom over. Hun innsatte 450 baalprofeter og 400 astarteprofeter istedet. På denne måte innførte Jesabel både barneofring og prostitusjon som del av religionsutøvelsen. Dette stred mot jødenes moselov og budene. Profeten Elias utfordret Jesabel og baalprofetene. Det skulle bygges to alter, ett for jødenes gud og ett for avguden Baal. Den guden som lot ild antenne offeret på alteret, han var Gud. Etter lang tid ga Baalprofetene opp, deres offer ble ikke antent. Elias lagde en vanngrav rundt sitt alter og dyntet alt i vann. Da han bad, ble offeret antent, og slik fikk jødefolket bevis på hvem som var Gud. Jesabel døde da hun ble styrtet ut av et vindu og tråkket i hjel av hester. Hunder spiste opp alle hennes levninger.

KOORDINATOR

Ledere for bevegelsen i hvert land, som holder til ved avdelingskontorene rundt om i verden. I Norge befinner koordinatorene seg ved avdelingskontoret i Ytre Enebakk.

KRETSTILSYNSMANN

Eldste som reiser rundt i menighetene og holder oppmuntrende taler. Han har overoppsyn med menigheten. Han tilfører ny glød og ansporer medlemmene til å holde ut.

LEVNINGEN

De ca. 8000 Jehovas vitner som tilhører den himmelske klasse på 144000. Når de dør blir de forenet med de 136000 som allerede har kommet til himmelen. Blant dem er apostlene og de første kristne.

MODEN (BROR, SØSTER)

Jehovas vitner med lang og trofast fartstid. De har opparbeidet en usvikelig lojalitet og en samvittighet som er oppøvd i tråd med instruksene i Vaktårnet.

MENIGHETSTJENER

Mannlige forkynnere med et godt omdømme. Er en regelmessig møtedeltager og forkynner som går foran som et godt eksempel. Blir pålagt praktiske gjøremål i menigheten, samt å bistå de eldste med undervisningen.

ORGANISASJONEN

Jehovas vitner er ikke en sekt, men en organisasjon styrt av Gud. Altså Guds organisasjon. Også en samlebetegnelse på ledelsen i Brooklyn.

PIONER

Forkynner som bruker 90 timer hver måned til forkynnelse. De som bruker 150 timer hver måned blir kalt spesialpionerer. Hjelpespionerer bruker 60 timer hver måned og binder seg kun for en måned om gangen.

PRESIDERENDE TILSYNSMANN

Eldste som leder menigheten. Forstander.

RIKETS SAL

Jehovas vitners forsamlingslokale.

SANNHETEN

Internt uttrykk om bevegelsen. Også brukt om den rette lære.

SELSKAPET

Internt uttrykk som betegner ledelsen, det styrende råd i Brooklyn. Det ligger mye autoritet i uttrykket.

SØSTER / BROR

Etter at man har innviet sitt liv for å tjene Jehova og har synliggjort dette ved vanddåp, blir man deretter innlemmet i fellesskapet og blir omtalt som bror/søster.

TEOKRATISK

Kommer fra uttrykket teokrati som betyr Gudestyrte. Også et klisjeutrykk som betegner en særegen væremåte/oppførsel. Kommer til uttrykk i overdreven høflighet og dannelse. Merkes også på dagligtalen med til tider et ladet språk og ekstrem modulasjon og overkontrollerhet. Det beskriver også den korrekte og riktige hårfrisyr, altså en teokratisk hårfrisyr. Anvendes dessuten på de riktige kristne kleskoder. Han eller hun var teokratisk kledd.

TJENESTEN

Å tjene Jehova og Selskapet med å forkynne det gode budskap om Guds rike. Er nødvendig for å overleve.

TUSENÅRSRIKET

De som overlever Harmageddon kommer inn i tusenårsriket og skal bli brakt fram mot fullkommenhet igjen. Da skal Jesus Kristus regjere sammen med de 144000. Jorden skal forvandles til et paradisi, og de døde som Gud har godkjent, skal stå opp fra gravene.

UTSTØTELSE

Ekskludering av medlemmer som har brutt bibelske prinsipper. Eller som har en annen mening enn organisasjonen i viktige lærespørsmål. En utstøtt skal ikke snakkes til eller hilses på.

VAKTTÅRNET

Jehovas vitners offisielle tidsskrift. Bladet er utgitt eller som det sies; ”gitt” av Jehova. Forkynner læren. Oppgraderer forståelsen. Vaktårnets autoritet er absolutt. Når noe er kommet på trykk i Vaktårnet, er det ensbetydende med den rette forståelse, sannheten.

VÅKN OPP

Vaktårnets søsterorgan. Er ikke utgitt av Jehova. Et mer praktisk orientert tidsskrift med artikler i ren ”Det beste” stil.

ÅNDELIG SVAK

Et Jehovas vitne som er uregelmessig på møter og i forkynnervirksomheten. En som noen ganger prioriterer egne interesser framfor møtevirksomhet. Det betegner også en som stiller seg ”litt” kritisk til læren og har egne meninger.

Kapittel 1

Lillevik menighet

"Men de tålsomme skal "arve rike" og glede seg over lykke og fred"
Salme 37:12 (Min tolkning)

Arve Rike
Vestregt. 10 B
2199 Lillevik.

05.05.1997

Jeg våknet usedvanlig opplagt denne morgenen og visste at det ville bli en fin feltdag. Det var sol fra en nesten skyfri himmel, og i horisonten vestover kunne man ane noe som lignet skyformasjoner som truet med å formere seg. Klokken var nå 10.06, og jeg var klar til å ta fatt på dagens felttjeneste. Dagsteksten i dag var hentet fra Matteus 24:14. Det er det mest kjente skriftstedet for oss Jehovas vitner. Det handler om at sanne kristne må forkynne det gode budskap om Riket til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.

Etter at dagsteksten var godt plassert blant hjernecellene, tok jeg en rask pionerfrokost. Jeg åpnet en boks med makrell i tomat (har 234 bokser kjøpt på Rema 1000 for kroner 5,90 pr. boks) og fordelte innholdet på to skiver. Jeg spiste teokratisk samtidig med at jeg konsumerte teen med honning i. Jeg er nøye på at jeg ikke søler tomat-saus på slipset idet jeg fører det overfylte smørbrødet med makrell mot munnen. Vanligvis går det bra. Det er dette med at øvelse gjør mester. Det tar seg selvsagt ikke ut å stille med makrell-slips når jeg ringer på døren til folk og presenterer det gode budskap.

Denne dagen begynte jeg min forkynnelsesvirksomhet rett utenfor døren min. Det kaller vi sanne kristne for gatearbeid. Vi henvender oss direkte til folk på gaten på en høflig og representativ måte og presenterer bladene Vaktårnet og Våkn opp.

Etter at jeg hadde gått i fem minutter mot sentrum av Lillevik og henvendt meg til to eldre damer og noen skoleungdommer og fått avslag, så jeg meg ut en middelaldrende mann jeg ville vise bladene til. Jeg nærmet meg ham med teokratisk ganglag og presenterte meg høflig, samtidig som jeg henviste til en artikkel i Vaktårnet som het:

”Lever vi i endens tid?” Etter noen sekunder med taushet, så jeg at nesevingene hans ble hvite, og en skjelving rundt munnen begynte å anta form. Jeg pustet inn mye luft og ventet i spenning på hva som kom nå, kanskje han ville ta i mot bladene og samtidig høre litt mer om sannheten? Sekundene tikket av gårde, så datt en utålmodig tanke ned i hode: ”Come on baby, make my day”. Så kom det:

- Du kan faen og steike se å komme deg til helvete vekk med det der Satans faenskapet. Dette ble sagt med slik intensitet at jeg holdt på å få midtskill.

Jeg trakk meg to skritt unna, så bestemt på ham og uttalte med et selvsikkert smil:

- Ha en fortsatt fin formiddag.

Så sa jeg stille så han ikke hørte det, ”Punk”.

Ja, slik er ofte våre dager i felttjenesten som Jehovas vitner. Vi møter mange ubehøvlede, verdslige mennesker som vi ofte kaller for baby-lonere. Men vi er listige som slanger og enfoldige som duer. Den slags oppførsel preller bare av.

En annen ting er det at all den banningen vi møter som et resultat av verdens ånd, har fått meg til å tenke på at vi som er kristne og teokratiske også har behov ved enkelte anledninger til å krydre vår tale med kraftuttrykk hvis det kreves. For eksempel hvis hammeren treffer tomme, eller hvis noen sniker seg i køen på parkeringsplassen.

Under mitt personlige studium her for tre måneder siden, kom jeg til å konstruere noen teokratiske kraftuttrykk som jeg lagret og ville bruke når anledningen var passende. Det er jo slik at det ikke er forbeholdt verden å ha kraftuttrykk. Det er heller ikke forbeholdt verden å ha enerett på f-lyden, kj-lyden eller h-lyden, så jeg konstruerte noen teokratiske uttrykk som kan brukes i en nødssituasjon. For å illustrere det hele, kan jeg transponere overnevnte bannesekvens med hvordan en tenkt teokratisk setting hadde blitt: ”Du kan Desketen Døtte meg se til å komme deg til Svelvik med det der sutreskapet”.

Her er ingen stygge ord, men bare ord som gjør samme nytten. Man får avreagert og luftet innestengt energi.

Senere på dagen, etter at felttjenesten var unnagiort og jeg hadde avlagt et fint vitnesbyrd om sannheten blant vrangle babylonere, satte jeg meg ned i godstolen og fortsatte å skrive på denne boken du nå leser.

Det har tatt sin tid. Jeg har lenge gått med planer om å skrive ned mine inntrykk fra Lillevik menighet, men det har alltid kommet noe

i veien. Ingenting skal få hindre meg nå. Jeg kjenner jeg er tilskyndt av og inspirert av Guds hellige ånd, som ikke er en person, men en kraft.

Nå når jeg endelig har bestemt meg for å skrive ferdig denne boken, vil jeg at et eksemplar blir sendt til Dan Sydlik i det styrende råd i Brooklyn.

Kanskje du lurer noen sekunder på hvorfor jeg tar meg bryet og skriver denne boken. Jo, det skal jeg forklare. Jeg er tilskyndt og drevet av ekte omsorg og broderkjærlighet. For meg er det av aller største betydning og viktighet at mine brødre og søstre i sannheten forstår alvoret av å leve i tråd med Bibelens prinsipper. Samtidig som de kan komme til den erkjennelse at det viktigste nå i endens tid er å vokse i åndelig henseende. Det har dessverre vært en smule utglidning de senere år. Åndeligheten har stagnert. Dette er tragisk. Det går ikke lenger. Jeg har innsett dette nå. Jeg er nødt til å gjøre en kraftanstrengelse for å bringe tilbake vekstgrunnlaget for sann, åndelig åndelighet.

Forholdene i Lillevik menighet har i mange år, dessverre, vært preget av åndelig sløvsinn. De eldste må ta en del av skylden for den negative, åndelige utviklingen. Jeg har kommet frem til dette etter nøye gransking av situasjonen i menigheten. Den kan ene og alene tilskrives mangel på styring og strukturering fra de eldstes side.

Alle disse problemene og situasjonene jeg tar opp i denne boken som jeg håper Dan Sydlik vil lese, skyldes nettopp mangel på styring og strukturering. Her i denne menigheten mangler det eldste med kvalifikasjoner som bestemthet og besluttosomhet. Det mangler eldste som tør å si fra om årsakene til alle utglidningene de senere år, samt å bringe en slags balanse ved å oppildne og oppmuntre alle de halvsovende menighetsmedlemmer til større iver i tjenesten.

Når vi nå er inne på dette med struktur, så møtte jeg for alvor dette ordet i fjor høst da jeg var på et tre-dagers smilekurs for vinduspusere. Jeg hadde egentlig ikke tenkt å delta på et slikt verdslig kurs, men da jeg hørte at 16 andre brødre fra menigheten og nærliggende menigheter skulle delta, fant jeg det naturlig å være med. Vi var jo i åndelig overvekt og kunne gjerne begynne kursdagen med dagsteksten.

Dette tenkte jeg, men det ble ikke noe av. Jeg husker godt bror Sigurdsens reaksjon da jeg foreslo dagsteksten.

- Rike, vi er på kurs nå, og ikke på møte i Rikets sal. Har du ikke skjønt det?

Jeg sa ikke mer. Jeg så på ansiktsuttrykkene til de andre brødrene at de stilltiende samtykket.

Men nok om det. Etterhvert nærmet første dag av kurset seg mot slutten, som i pausene kun hadde dreiet seg om omsetning, nye biler, nye hus, nye sko, nye ditt og nye datt. For ikke å snakke om alt pengesnakket. Det var voldsomt frustrerende å oppdage at brødrene var så vanvittig opptatt av materielle ting. Dette er helt tydelig et nytt utslag av mangel på forståelse og innsikt fra de eldstes side for hva disse materialistisk interesserte brødre hadde trengt av veiledning og oppmuntring.

Tilbake til ordet struktur. Jeg husker jeg skyndte meg hjem og slo opp i synonymordboken på "Struktur". Jeg fant ut at det også kunne bety oppbygning, konstruksjon og beskaftenhet. Det slo meg med det samme at det var dette Lillevik menighet manglet. Jeg er i grunnen den eneste kompetente til oppgaven. Jeg har ingen store besværligheter med å innse dette. Jeg er jo av "levningen" og samtidig heltidsforkynner, eller spesialpioner, som vi kaller det. Likevel, trass i alle mine åndelige kvalifikasjoner, er jeg ennå ikke utnevnt til eldste. Jeg føler meg faktisk boikottet.

Først hadde jeg tenkt å skrive til koordinator Gunnar Brakstad i Norge, men han er for det første ikke av "levningen", og for det andre er han litt for mye personlig venn med Lilleviks presiderende tilsynsmann. Av den grunn er jeg ikke i det minste tvil om at Gunnar Brakstad ville tatt parti for Lilleviks presiderende tilsynsmann Inge Johansen fremstilling omkring min person.

Derfor ser jeg meg nødt til å henvende meg oppover i hierarkiet til det styrende råd i Brooklyn. Der borte vil de nok skjønne hva jeg har å stri med her i menigheten, og selvsagt menighetens store behov for åndelig rehabilitering.

Å jada, da tenker jeg nok at både bror Spydesen, bror Ytre-Eide og koordinator Gunnar Brakstad får noe å tenke på når jeg tar fatt på det store åndelige løft i Lillevik menighet.

Noe av det første jeg kommer til å strukturere, er søster Spydesens fysiske, verbale og vinglete oppførsel. Hennes innblanding i ting hun ikke har noe med, pluss verbale utidigheter om alt og alle. Jeg kom til å tenke på den slappe parykken hun trykker nedover skallen når hun skal på møtet. Den skal vekk, ellers blir det ikke mer felttjeneste på henne. Parykken er så fæl at den helt sikkert vil bli stoppet i den

åndelige tollen på vei til tusenårsriket og brukt som gjødsel på marken sammen med de frafalne.

Tiden er kort, noe må gjøres før det skjer mer utglidning.

Da Dan Sydlik besøkte Norge sist, følte jeg sterkt at vi var på samme åndelige bølgelengde. Det er i grunnen ikke så rart ettersom vi begge er av "levningen" og skal regjere med Kristus i de himmelske sfærer over den nye jord. Vi skal være med å gjenskape jorden til et paradisi hvor teokratiet vil gjenspeiles til fullkommenhet.

Jeg er helt overbevist om at når Dan Sydlik får mine erindringer fra Lillevik menighet og alt jeg har opplevd av frustrasjoner, vil han skjønneg meg. Vi vil på en subtil måte møtes i fullstendig, gjensidig forståelse og respekt. Vi føler og uttrykker det samme omkring teokratiske problemstillinger. Jeg har mange eksempler på at dette er tilfelle, uten at jeg føler noen plikt overfor "den store skare" å framlegge dokumentasjon. Selv om jeg ikke har sagt dette til noen før, er de faktiske forhold slik at jeg ved hjelp av Guds hellige ånd har fått klarhet i nye sannheter og fått en utvidet forståelse av mange ting lenge før det står på trykk i Vaktårnet.

Paulus ord i Apostlenes gjerninger 20:28 er ord til ettertanke for enhver eldste og hyrde for Guds menighet. Det sies der:

"Ta vare på dere selv og på hele den hjord som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for. Vær hyrder for Guds menighet som han vant seg ved sitt eget blod."

Hvordan er det i det hele tatt mulig at jeg som hyrde i menigheten kan ha noen som helst innflytelse uten å være eldste? Jeg har i flere år tydelig erfart at min refsende holdning i mange turbulente saker i Lillevik menighet virker negativt på de utnevnte eldste, som i virkeligheten unndrar seg sitt ansvar og sin oppgave som hyrde.

Altfor ofte har de eldste gitt utvetydige signaler på at de misliker min form for forkynnelsesmetode og hyrdegjerning. Dette kan i det hele tatt ikke diskuteres. Jeg følger kun Jesus Kristi og Paulus' eksempler da de underviste andre fra hus til hus.

Selvsagt følger jeg instruksene i Vaktårnet. Det skulle bare mangle. Ingen har til dags dato kunnet påvise ut fra Vaktårnet at min undervisning i menigheten eller på feltet ikke er i harmoni med gjeldende organisasjonsinstrukser.

Jeg vil nå trekke frem et eksempel for å klargjøre hva jeg mener.

I mai måned var jeg som vanlig travelt opptatt med min forkynnelse fra hus til hus, fra forretning til forretning, i gatearbeidet, fra båt til båt og selvsagt også med uformell forkynnelse. Likevel skulle min nidkjærhet og iver få seg en alvorlig knekk. Nåvel, det må nok innrømmes at jeg i min iver etter å utbre det gode budskap har holdt det gående til både kl. 22.00 og 22.30 enkelte fine sommerkvelder. Hovedmotivet mitt med slik kveldsforkynnelse, er å nå mennesker som ellers er vanskelig å treffe hjemme.

I det ene tilfellet traff jeg på denne måten en kvinne på ca 35 år som hadde skiftarbeid. Etter det 14. besøket, traff jeg henne hjemme og fikk avlagt et fint vitnesbyrd om sannheten. Da jeg 12 minutter senere gikk derfra, etter å ha levert to blader og en brosjyre og avtale om gjenbesøk, traff jeg uheldigvis på en av de eldste i menigheten. Denne eldste hadde med seg fruene, og jeg la merke til at de kom fra en kinoforestilling.

Jeg kastet et flyktig blick på filmplakaten etterpå, og så at filmen het "Emmanuelle". Dette var langt unna teokratiske grenser. Så mange nakne damer hadde jeg ikke sett siden jeg sist var en tur innom Narvesen. Hva var det de holdt på med? Jeg antok at det dreide seg om en pornofilm eller noe i den retning. Ikke rart bror Edvardsen med frue tok på seg panikkuttrykket som de prøvde å kamuflere etter beste evne med en mine som signaliserte forbauselse over å se meg.

- Jasså, er det deg, Arve. Hva gjør du her med feltvesken så sent på kvelden?

Søster Edvardsen så lett skremt ut og holdt godt tak i sin mann, omtrent som hun trengte å beskytte seg. Blikket hennes vandret opp og ned, og her var det ingen tvil om at jeg ble beskuet fra topp til tå. Jeg la godt merke til at hun lot blikket dvele en stund ved skoene mine.

- Jeg kommer nettopp fra feltet, sa jeg, med en Kristuslignende, teokratisk ydmykhet.

- Jasså, svarte bror Edvardsen meget overrasket.

- På feltet så sent på kvelden! Utbrøt han bestyrtet.

- Jeg har akkurat besøkt en av mine mange "ikke-hjemme", svarte jeg med restene av mitt nidkjære smil som var i ferd med å slukne.

- På feltet nå!? Så sent på kvelden? Er du ikke riktig klok? Er du ikke klar over at det kan virke mot sin hensikt?